HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ס"ג **סנאי היא.** ולא גרסי' הלכך מחריך נמי מנאי היא דמשמע דתירוצא דתרצינן לעיל [קלו:] לריש לקיש מחריך שמני ללו תירוצא הוא דהא ולמי לריש לקיש מתרצינן מחריך שמני כדמתרצי רב ורבי הושעיא לעיל [שם] דהשתא קיימי כולהו בריותא כריש לקיש דין נממן דלמר יחזרו ליורשי נותן דין נממן דלמר יחזרו ליורשי לוקח כולהו סבירא להו דקנין פירות דעלמא לאו כקנין הגוף דמי דלפילו הך דקתני יחזרו ליורשי לוקח היינו משום דלחריך שמני הלכה לרבי יוחנן הוא דמתרצינן הכי תנאי היא כלומר מיכא תנאי דפליגי בקנין פירות דלוקח לי בקנין הגוף דמי אי לא ואפילו סבירא לי כמאן דלמר בקנין הגוף דמי: **דפניא כו'.** דרבי ס"ל לאו בקנין הגוף דמי והך בריימא דקתני יחזרו ליורשי נותן רבי היא ור"ש ס"ל בקנין הגוף דמי והך דקתני יחזרו ליורשי לוקח ר"ש היא ואפילו הכי ס"ל כר"ש ומיהו לר"ל לאו בקנין פירות בקנין הגוף דמי פליגי הלכה כר"ע לאו בקנין הגוף דמי ובהא פליגי רבי סבר לחריך נמי קנין פירות בעלמא הוא ולחי ליה לרשתן והלכך אפי' מוליף מיד הלקוחות והיכא דמת אפי' יחזרו ליורשי נותן דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ולרבי יוחנן הלכה כר"ע בעלמא קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ולרשתן. וכן עיקר דהשתא לא תקשי הלכתא לחלכתא דהא פסקינן הלכתא כריש לקיש בפ' החולץ[ה] דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ובהא לחריך לפלוני קיימא לן כרבן שמעון לחין לגני הלא מה שייר רשתן לכפסקינן הלכתא לקמן ולא פליג ריש לקיש על ההוא פסק דפסיק רבי יוחנן דקמן ומדלחני נמי ליכא למשמע דהכי קיימא לן דלמר לחני חיזהו רשע עירום כו' ולקמן נמי [ע"כ] בהיות לחתא דהוה לה ליקלא בחרעא דרך ביני בר לחני חזל חיזו לקנייה לגבו קטן כרבן שמעון כו' עד לפי' רבן שמעון לא קלמר כו' דמהשתא נמי אמעינן להלכתא כרבן שמעון והלכך בעינן לפרושי דרבן שמעון ס"ל כר"ל דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי והכא היינו טעמא לחריך שמני ולא תקשי הלכתא להלכתא: **וירד נרשתן ומכר וחכו.** תורמא דמילתא נקט שמכר והוליף המעות בהולמה: **הבני מוליף מיד הלקוחות.** לחר שימות נרשתן דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות ומשו הכי לא תקשי לן לחריך לפלוני דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **אין נרשתן אלא מחיקה פירות בלבד.** קס"ד השתא פירות יכול למכול ולמכור אבל לא הגוף ואם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **הא לגופא.** הא קמיימת דקלמר רבי הבני מוליף הני מילי היכא דמכר הגוף שחין לו לרשתן אלא פירות והך בריימתא[ו] דקלמר יורד לרשתן ומוכר לפירות קלי: **הא לכתחלה.** קלמר ר"ש חין לו למכור לכתחלה הגוף אלא מחיקה פירות כדי שיתקיים דעתו של נותן דהא גלי דעתיה דניחא ליה שיסייר קלא לבני אם ירלה לרשתן לשייר לחריו כלום והכי קתני יורד לרשתן ומוכר ואוכל מסתמא דבני רבי שהרי חיזו יכול למכור כ"א פירות דבשב"ג אומר חין לו לרשתן לירד ולמכור מסתמא שהרי הכל מכור ולא נתקיימה דעת הנותן אלא אכילת פירות הוא דאית ליה לכתחלה או למכרן אבל גופא דיעבד חין לכתחלה לא והא קמיימתא דיעבד חין לבני אלא מה שייר לרשתן: **חיזהו רשע עירום.** (ב) גורס לעבור על דברי הנותן: **עירום.** לחהנו מעשיו והרי הוא מוטל ולא לו ומיהו המוכר עלמו דהיינו לרשתן לא מקרי רשע ואע"ג דלכתחלה אסור לעשות כן לא חמיר איסוריה שהרי השליטו הנותן בגוף ופירות לעשות בהן כרלונו: **זה המשיל עלה.** לרשתן למכור בנכסים דהא קי"ל כר"ש דאין לבני אלא מה שאייר לרשתן ולא עשה נחת רוחו של אב אחמר אחריך לפלוני דהוה ניחא ליה שיסייר ומיהו לא תקשי לן מחריך שמני ללו תירוצא הוא דאי לאו הכי יוכל לרשתן למכרן בס"ה ולחי ליה לרשתן לאכילת פירות בלבד ולא לגופא: **ומודה.** ר"ש אע"ג דאמר אין לבני אלא מה שאייר לרשתן אם נתנו אותו לרשתן בממנת שכיב מרע כגון דאמר מהיום ולאחר מיתה לא אמר כלום והבני מוליף מי נמי שהרי לא אמר כלום והבני מוליף מי נמי כשהיה שכיב מרע נתנה דשמי ממנות הללו שוות כדאמרן לעיל [קלו:] לחיזהו ממנת בריא שהיה בממנת שכיב מרע כו': ס"ג בהלכות גדולות ובפירוש רבינו חננאל **מ"ט אמר לחני מתנה שכיב מרע לימה הויא לאחר מיתה וכבר קדמו אחריך.** הכי בני דקאמר עליה לחריך לפלוני קדם לזה שנתנו לו לרשתן דמשעה שהתחיל הכי רשתן לטרוף קנה הבני לאחריך עם גמר מיתה משמע דמשעה לחין לרשתן לריך לנכסים הללו זיכהו הנותן לזה הבני לאחריו מיד לאבל הכי מקבל מתנה מרשתן לא קנה עד לאחר גמר מיתה דסתם לתם הנותן ממונו לאחר מיתתו חין רוצה להוליף ממונו מכחו עד שתגמר מיתתו לאבל לעיל דנותן פליג נפשיה מהני נכסים שהרי נתנו לרשתן חפץ הוא שיזכה הבני עם גמר מיתתו של רשתן: **ומי לחמר לחני הכי.** דממנת שכיב מרע לאחר גמר מיתה: **עם גמר מיתה.** פלמע בהלי קנו ולמשמועינן לחמת דחולקין בשוה: **מהסיא.** דעם גמר מיתה: **לא ס"ד.** דמהסיא דלאחר מיתה הלר היה להם ולפי שתם שכיב מרע הנותן לאחרים ממון שלו חין בדעתו להוליאו מרשותו עד לאחר גמר מיתתו דאחר דלאחר גמר מיתה כה"ג גבי לחמה דאחר מיתה מגרשה ומתירה לאחרים דלא גמר להוליאה מכחו על לאחר גמר מיתתו: **דתנן** אפי' היו בהן. באותן נכסים עבדים והוציאן לחירות. מה שעשה עשוי ואין לשני אלא מה ששייר ראשון: פשיטא. מה לי עבדים מה לי שאר נכסים: מהו דתימא מצי אמר לי', הנותן למיעבד איסורא לא יהבי לך. והאי ההוצאת עבדים לחירות איסור הוא דעובר בעשה דכתיב לעולם בהם תעבודו וראינא דלא עבד כלום. קמ"ל דמה שעשה עשה: תנריכין למת. איסורי הנאה ניתהו: באנו למחלוקת רבי ורשב"ג. דלעיל אם יכול לצאת בו ידי חובתו דרבי יסבר קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי סבירא ליה הואיל דהאי אתרוג לא יהבי נהליה כי אם לפירות לחודייהו דהיינו הברכה לאו כקנין הגוף של אתרוג דמי. ולא יצא דמשום דלא שלו הוא וקיימא לן יום טוב הראשון של חג אין אדם יוצא ידי חובתו בלולב של חבירו. ורשב"ג סבר דיצא משום דקנין פירות כקנין הגוף דמי: אבל הכא גבי אתרוג מאי קנין פירות איכא הכא:

תנאי היא דתניא [ג]נכסי לך ואחריך לפלוני וירד ראשון ומכר ואכל השני מוציא מיד הלקוחות דברי רבי רבן שמעון בן גמליאל אומר [א]אין לשני אלא מה ששייר ראשון ורמינהי נכסי לך ואחריך לפלוני יורד ראשון ומוכר ואוכל דברי רבי רבן שמעון בן גמליאל אומר [ב]אין לראשון אלא אכילת פירות בלבד קשיא דרבי אדרבי ודרשב"ג אדרשב"ג דרבי אדרבי לא קשיא הא לגופא הא לפירא דרשב"ג אדרשב"ג לא קשיא [ג]הא לכתחלה הא דיעבד [ד]אמר אביי [ה]איזהו רשע ערום זה המשיא עצה למכור בנכסים כרבן שמעון בן גמליאל א"ר יוחנן הלכה כרבן שמעון בן גמליאל [ו]ומודה שאם נתנן במתנת שכיב מרע לא עשה כלום מאי טעמא אמר אביי מתנת שכיב מרע לא קנה [ז]אלא לאחר מיתה וכבר קדמו אחריך ומי אמר אביי הכי והא איתמר מתנת שכיב מרע מאימתי קנה אביי אמר עם גמר מיתה ורבא אמר [ח]לאחר גמר מיתה הדר ביה אביי מההיא [ט]ממאי דמההיא הדר ביה דלמא מהא הדר ביה לא סלקא דעתך דתנן [י]זה גיטך אם מתי זה גיטך מחולי זה זה גיטך לאחר מיתה לא אמר כלום אמר רבי זירא א"ר יוחנן הלכה כרשב"ג [יא]ואפילו היו בהן עבדים והוציאן לחירות פשיטא מהו דתימא [יב] א"ל למיעבד איסורא לא יהבינן לך קא משמע לן אמר רב יוסף אמר רבי יוחנן הלכה כרבן שמעון בן גמליאל [יג]ואפי' עשאן תכריכין למת פשיטא מהו דתימא לשוינהו איסורי הנאה לא יהבי לך קא משמע לן דרש רב נחמן בר רב חסדא אתרוג זה נתון לך במתנה ואחריך לפלוני נטלו ראשון ויצא בו באנו למחלוקת רבי ורשב"ג מתקיף לה רב נחמן בר יצחק ע"כ לא פליגי רבי ורשב"ג התם אלא דמר סבר [יד]קנין פירות בקנין הגוף דמי ומר סבר קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי

לחמר יחזרו ליורשי נותן דין נממן דלמר יחזרו ליורשי לוקח כולהו סבירא להו דקנין פירות דעלמא לאו כקנין הגוף דמי דלפילו הך דקתני יחזרו ליורשי לוקח היינו משום דלחריך שמני ללו לרבי יוחנן הוא דמתרצינן הכי תנאי היא כלומר מיכא תנאי דפליגי בקנין פירות דלוקח לי בקנין הגוף דמי אי לא ואפילו הכי סבירא לי כמאן דלמר בקנין הגוף דמי: **דפניא כו'.** דרבי ס"ל לאו בקנין הגוף דמי והך בריימא דקתני יחזרו ליורשי נותן רבי היא ור"ש ס"ל בקנין הגוף דמי והך דקתני יחזרו ליורשי לוקח ר"ש היא ואפילו הכי ס"ל כר"ש ומיהו לר"ל לאו בקנין פירות בקנין הגוף דמי פליגי ללא לר' יוחנן כר"ש הלכה כר"ע בעלמא קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ולרשתן. וכן עיקר דהשתא לא תקשי הלכתא לחלכתא דהא פסקינן הלכתא כריש לקיש בפ' החולץ[ה] דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ובהא לחריך לפלוני קיימא לן כרבן שמעון לחין לגני הלא מה שייר רשתן לכפסקינן הלכתא לקמן ולא פליג ריש לקיש על ההוא פסק דפסיק רבי יוחנן דקמן ומדלחני נמי ליכא למשמע דהכי קיימא לן דלמר לחני חיזהו רשע ערום כו' ולקמן נמי [ע"כ] בהיות לחתא דהוה לה ליקלא בחרעא דרך ביני בר לחני חזל חיזו לקנייה לגבו קטן כרבן שמעון כו' עד לפי' רבן שמעון לא קלמר כו' דמהשתא נמי אמעינן להלכתא כרבן שמעון והלכך בעינן לפרושי דרבן שמעון ס"ל כר"ל דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי והכא היינו טעמא לחריך שמני ולא תקשי הלכתא להלכתא: **וירד נרשתן ומכר וחכו.** תורמא דמילתא נקט שמכר והוליף המעות בהולמה: **הבני מוליף מיד הלקוחות.** לחר שימות נרשתן דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות ומשו הכי לא תקשי לן לחריך לפלוני דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **אין נרשתן אלא מחיקה פירות בלבד.** קס"ד השתא פירות יכול למכול ולמכור אבל לא הגוף ואם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **הא לגופא.** הא קמיימת דקלמר רבי הבני מוליף הני מילי היכא דמכר הגוף שחין לו לרשתן אלא פירות והך בריימתא[ו] דקלמר יורד לרשתן ומוכר לפירות קלי: **הא לכתחלה.** קלמר ר"ש חין לו למכור לכתחלה הגוף אלא מחיקה פירות כדי שיתקיים דעתו של נותן דהא גלי דעתיה דניחא ליה שיסייר קלא לבני אם ירלה לרשתן לשייר לחריו כלום והכי קתני יורד לרשתן ומוכר ואוכל מסתמא דבני רבי שהרי חיזו יכול למכור כ"א פירות דבשב"ג אומר חין לו לרשתן לירד ולמכור מסתמא שהרי הכל מכור ולא נתקיימה דעת הנותן אלא אכילת פירות הוא דאית ליה לכתחלה או למכרן אבל גופא דיעבד חין לכתחלה לא והא קמיימתא דיעבד חין לבני אלא מה שייר לרשתן: **חיזהו רשע ערום.** (ב) גורס לעבור על דברי הנותן: **ערום.** לחהנו מעשיו והרי הוא מוטל ולא לו ומיהו המוכר עלמו דהיינו לרשתן לא מקרי רשע ואע"ג דלכתחלה אסור לעשות כן לא חמיר איסוריה שהרי השליטו הנותן בגוף ופירות לעשות בהן כרלונו: **זה המשיל עלה.** לרשתן

ס"ג **סנאי היא.** ולא גרסי' הלכך מחריך נמי מנאי היא דמשמע דתירוצא דתרצינן לעיל [קלו:] לריש לקיש מחריך שמני ללו תירוצא הוא דהא ולמי לריש לקיש מתרצינן מחריך שמני כדמתרצי רב ורבי הושעיא לעיל [שם] דהשתא קיימי כולהו בריותא כריש לקיש דין נממן דלמר יחזרו ליורשי נותן דין נממן דלמר יחזרו ליורשי לוקח כולהו סבירא להו דקנין פירות דעלמא לאו כקנין הגוף דמי דלפילו הך דקתני יחזרו ליורשי לוקח היינו משום דלחריך שמני ללו לרבי יוחנן הוא דמתרצינן הכי תנאי היא כלומר מיכא תנאי דפליגי בקנין פירות דלוקח לי בקנין הגוף דמי אי לא ואפילו הכי סבירא לי כמאן דלמר בקנין הגוף דמי: **דפניא כו'.** דרבי ס"ל לאו בקנין הגוף דמי והך בריימא דקתני יחזרו ליורשי נותן רבי היא ור"ש ס"ל בקנין הגוף דמי והך דקתני יחזרו ליורשי לוקח ר"ש היא ואפילו הכי ס"ל כר"ש ומיהו לר"ל לאו בקנין פירות בקנין הגוף דמי פליגי ללא לר' יוחנן כר"ש הלכה כר"ע בעלמא קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ולרשתן. וכן עיקר דהשתא לא תקשי הלכתא לחלכתא דהא פסקינן הלכתא כריש לקיש בפ' החולץ[ה] דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ובהא לחריך לפלוני קיימא לן כרבן שמעון לחין לגני הלא מה שייר רשתן לכפסקינן הלכתא לקמן ולא פליג ריש לקיש על ההוא פסק דפסיק רבי יוחנן דקמן ומדלחני נמי ליכא למשמע דהכי קיימא לן דלמר לחני חיזהו רשע ערום כו' ולקמן נמי [ע"כ] בהיות לחתא דהוה לה ליקלא בחרעא דרך ביני בר לחני חזל חיזו לקנייה לגבו קטן כרבן שמעון כו' עד לפי' רבן שמעון לא קלמר כו' דמהשתא נמי אמעינן להלכתא כרבן שמעון והלכך בעינן לפרושי דרבן שמעון ס"ל כר"ל דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי והכא היינו טעמא לחריך שמני ולא תקשי הלכתא להלכתא: **וירד נרשתן ומכר וחכו.** תורמא דמילתא נקט שמכר והוליף המעות בהולמה: **הבני מוליף מיד הלקוחות.** לחר שימות נרשתן דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות ומשו הכי לא תקשי לן לחריך לפלוני דקנין פירות לרשתן לאו בקנין הגוף דמי ולחריך שמני לא לחריגן הוא דקתני לתם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **אין נרשתן אלא מחיקה פירות בלבד.** קס"ד השתא פירות יכול למכול ולמכור אבל לא הגוף ואם מכר הבני מוליף מיד הלקוחות: **הא לגופא.** הא קמיימת דקלמר רבי הבני מוליף הני מילי היכא דמכר הגוף שחין לו לרשתן אלא פירות והך בריימתא[ו] דקלמר יורד לרשתן ומוכר לפירות קלי: **הא לכתחלה.** קלמר ר"ש חין לו למכור לכתחלה הגוף אלא מחיקה פירות כדי שיתקיים דעתו של נותן דהא גלי דעתיה דניחא ליה שיסייר קלא לבני אם ירלה לרשתן לשייר לחריו כלום והכי קתני יורד לרשתן ומוכר ואוכל מסתמא דבני רבי שהרי חיזו יכול למכור כ"א פירות דבשב"ג אומר חין לו לרשתן לירד ולמכור מסתמא שהרי הכל מכור ולא נתקיימה דעת הנותן אלא אכילת פירות הוא דאית ליה לכתחלה או למכרן אבל גופא דיעבד חין לכתחלה לא והא קמיימתא דיעבד חין לבני אלא מה שייר לרשתן: **חיזהו רשע ערום.** (ב) גורס לעבור על דברי הנותן: **ערום.** לחהנו מעשיו והרי הוא מוטל ולא לו ומיהו המוכר עלמו דהיינו לרשתן לא מקרי רשע ואע"ג דלכתחלה אסור לעשות כן לא חמיר איסוריה שהרי השליטו הנותן בגוף ופירות לעשות בהן כרלונו: **זה המשיל עלה.** לרשתן

מסורת הש"ס

ה) [סוטה כה:, ב] נקמן קנד: כתובות לה: סוטה כה: ערכין כג., ג) גיטין עב. כתובות ב:, ד) [שבת קלה: ש"ך], ה) [יבמות לו:], ו) בס"ה: בתריימתא, ז) [ברכות מז:],

גליון הש"ס

גמרא ממאי דמההיא הדר. עי' תוס' דף עז ע"ל תוס' ד"ה בלאמן, ועי"ק:

הגהות הב"ח

(א) **גמ'** תהו דמיתמ מצי אמר ליה למיעבד ליסורא לא יהבינהו לך: (ב) **רשב"ם** ד"ה בלאמן לפ עכוס רשע עכוס רשע גוכס:

מוסף רש"י

איזהו רשע ערום. רשע המתעטר על ריע לא לו ומקבל מחשבת הנותן, שאמר נכסי לך ואחריך לפלוני, ובלוטו לא היה לרשתן מוכר לאחריך שלא לספקיד אחריך, עכוס המכל מקום מלניח הוא ומה שעשה עשוי, שהנותן לא מיקה בשעת המתנה, כרשב"ג דאמר אם קדם רשתן ומכר מה שעשה עשוי, כי אין לאחריך אלא מה ששייר רשתן והרי לא שייר כלום (לקמן עב:). **זה אמר כלום.** אם אמי לא אמר כלום המשמע לכשתות ואין גט לאחר מיקה, זה גיטך מחולי זה אם אמי לא אמר כלום. משום דחאי גט כמתנה הוא דקא יהיב ליה ומתנה אינה אלא לאחר מיתה נגמרת וקי"ל דאין גט לאחר מיתה. אלמא דלא הדר ביה מהא דאמר מתנה לאחר מיתה קונה: אפי' היו בהן. באותן נכסים עבדים והוציאן לחירות. מה שעשה עשוי ואין לשני אלא מה ששייר ראשון: פשיטא. מה לי עבדים מה לי שאר נכסים: מהו דתימא מצי אמר לי', הנותן למיעבד איסורא לא יהבי לך. והאי ההוצאת עבדים לחירות איסור הוא דעובר בעשה דכתיב לעולם בהם תעבודו וראינא דלא עבד כלום. קמ"ל דמה שעשה עשה: תנריכין למת. איסורי הנאה ניתהו: באנו למחלוקת רבי ורשב"ג. דלעיל אם יכול לצאת בו ידי חובתו דרבי יסבר קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי סבירא ליה הואיל דהאי אתרוג לא יהבי נהליה כי אם לפירות לחודייהו דהיינו הברכה לאו כקנין הגוף של אתרוג דמי. ולא יצא דמשום דלא שלו הוא וקיימא לן יום טוב הראשון של חג אין אדם יוצא ידי חובתו בלולב של חבירו. ורשב"ג סבר דיצא משום דקנין פירות כקנין הגוף דמי: אבל הכא גבי אתרוג מאי קנין פירות איכא הכא:

ג) [קנב א ב ג ד מיי' פי"ב מהל' מ ט סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רמח סעיף ג: קנג ה ו מיי' שם הלכה י טוש"ע שם סי"ד: קנד ז מיי' שם ופ"ח שם הל' ח סמג שם טוש"ע מו"מ שם וסי' רנב סעיף ג: קנה ח מיי' פ"ע מהל' גירושין הלכה יג ועיין בהגהות ומ"מ סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמה סעיף ג: קנו ט י מיי' פי"ב מהל' זכיה ומתנה ה"מ סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רמח סעיף ג:

רבינו גרשום (המשך)

זה המשיא עצה שמתייעץ ומוכר נכסים שנתנו לו על מנת שאחריך לפלוני כרבן שמעון בן גמליאל דאמר דאי עבד אין לשני אלא מה ששייר ראשון דהכי קאמר הנותן נכסיי לך ולכל צרכך ואם תשאר כלום יהא אחריך לפלוני: ומודה. רבן שמעון בן גמליאל: שאם נתן ראשון במתנת ש"מ. כלומר מה שנתן במתנת בריא נותן אבל אם נתן במתנת שכיב מרע וכו'; לאחר מיתה קונה וכבר קדמו אחריך. שהוא יורש ולקנה בגמר מיתה עם שיצא נשמתו של ראשון. אביי אמר עם גמר מיתה: ודלמא הדר ביה [מהא] דאמר אחריך קונה בגמר מיתה: לא ס"ד. אלא ודאי סבירא דמתנת שכ"מ אינ' קונה אלא לאחר מיתה כדתנן הרי זה גיטך אם מתי הרי גיטך אם לא אחיה מחולי זה הרי זה גיטך לאחר מיתה לא אמר כלום. משום דהאי גט כמתנה הוא דקא יהיב ליה ומתנה אינה אלא לאחר מיתה נגמרת וקי"ל דאין גט לאחר מיתה. אלמא דלא הדר ביה מהא דאמר מתנה לאחר מיתה קונה: **דתנן** אפי' היו בהן. באותן נכסים עבדים והוציאן לחירות. מה שעשה עשוי ואין לשני אלא מה ששייר ראשון: פשיטא. מה לי עבדים מה לי שאר נכסים: מהו דתימא מצי אמר לי', הנותן למיעבד איסורא לא יהבי לך. והאי ההוצאת עבדים לחירות איסור הוא דעובר בעשה דכתיב לעולם בהם תעבודו וראינא דלא עבד כלום. קמ"ל דמה שעשה עשה: תנריכין למת. איסורי הנאה ניתהו: באנו למחלוקת רבי ורשב"ג. דלעיל אם יכול לצאת בו ידי חובתו דרבי יסבר קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי סבירא ליה הואיל דהאי אתרוג לא יהבי נהליה כי אם לפירות לחודייהו דהיינו הברכה לאו כקנין הגוף של אתרוג דמי. ולא יצא דמשום דלא שלו הוא וקיימא לן יום טוב הראשון של חג אין אדם יוצא ידי חובתו בלולב של חבירו. ורשב"ג סבר דיצא משום דקנין פירות כקנין הגוף דמי: אבל הכא גבי אתרוג מאי קנין פירות איכא הכא: